

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Pila Višňové, a. s.**
sídlem Brněnská 404, Modřice
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Slepíčkou
sídlem Palackého 715/15, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2018, č. j. 31231/18/5300-22444-702525

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 7. 2018, č. j. 31231/18/5300-22444-702525, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta Mgr. Petra Slepíčky, sídlem Palackého 715/15, Praha 1.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je neuznání nároku žalobkyně na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele J. B. týkajících se dodání souboru movitých věcí (strojů na zpracování dřeva).
2. Na základě provedené daňové kontroly Finanční úřad pro Jihomoravský kraj dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od J. B., k nimž mělo dojít na základě kupní smlouvy z roku 2014. Žalobkyni proto platebními výměry ze dne 23. 8. 2017 vyměřil nadměrný odpočet, resp. doměřil DPH za zdaňovací období duben, květen, prosinec 2014 a leden, únor, duben a červen 2015. Konkrétně:
 - a. platebním výměrem č. j. 3756056/17/3005-52522-708490 vyměřil nadměrný odpočet na DPH za duben 2014 ve výši 5 617 Kč;
 - b. platebním výměrem č. j. 3756091/17/3005-52522-708490 vyměřil nadměrný odpočet na DPH za květen 2014 ve výši 1 187 Kč;
 - c. dodatečným platebním výměrem č. j. 3807083/17/3005-52522-708490 doměřil DPH za prosinec 2014 ve výši 347 200 Kč a současně stanovil povinnost uhradit penále ve výši 69 440 Kč;
 - d. platebním výměrem č. j. 3808990/17/3005-52522-708490 vyměřil nadměrný odpočet na DPH za leden 2015 ve výši 8 989 Kč;
 - e. platebním výměrem č. j. 3809026/17/3005-52522-708490 vyměřil nadměrný odpočet na DPH za únor 2015 ve výši 20 049 Kč;
 - f. platebním výměrem č. j. 3809037/17/3005-52522-708490 vyměřil nadměrný odpočet na DPH za duben 2015 ve výši 34 589 Kč;
 - g. platebním výměrem č. j. 3809053/17/3005-52522-708490 vyměřil nadměrný odpočet na DPH za červen 2015 ve výši 13 593 Kč.
3. Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a výše specifikované platební výměry potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného, že neprokázala přijetí zdanitelného plnění (strojního vybavení) do svého areálu. Stroje a ostatní zařízení byly dodány již 30. 6. 2015, jak požadovalo rozhodnutí o poskytnutí dotace. Tuto skutečnost potvrzují předávací protokoly od dodavatelů jednotlivých částí plnění, ale rovněž kontrola Ministerstva průmyslu a obchodu. Po dodání zboží bylo zahájeno reklamační řízení, na jehož základě byly opravené či vyměněné součástky vráceny zpět; to bylo zaznamenáno v mezinárodních nákladních listech (CMR). Tyto skutečnosti žalovaný ani finanční úřad nezohlednili.
5. Ztotožnit se podle žalobkyně nelze ani s argumentací žalovaného, že pan B. neprokázal, že by měl k financování projektu dostatek finančních prostředků. Žádný platný předpis neukládá dodavateli prokázat, zda má dostatek finančních prostředků na bankovních účtech. Běžnou praxí je, že jsou dodávky financovány prostřednictvím úvěrů. Navíc praxe, kdy přejímku a předání dodávky provádějí osoby odlišné od podnikatele, není ničím neobvyklým.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

6. Žalovaný svým postupem porušil zásadu šetření práv nabytých v dobré víře, jakož i zásadu proporcionality obsažené v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu.
7. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně prvostupňových platebních výměrů, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádal s obdobnými námitkami žalobkyně.
9. K námitce uskutečnění zdanitelných plnění zdůraznil, že nezpochybňoval samotné dodání strojů a zařízení. Sporné však bylo, zda plnění dodal deklarovaný dodavatel, přičemž důkazní břemeno tížilo žalobkyni. Důkazní prostředky předložené žalobkyní vykazovaly zásadní rozpory a nedostatky. Ani dodatečně nebyly předloženy takové důkazy, které by přijetí plnění od dodavatele B. osvědčily. Odkazy na výsledky kontroly provedené Ministerstvem průmyslu a obchodu nejsou relevantní, neboť daná kontrola nesuplovala daňové řízení a nezkoumala naplnění podmínek podle zákona o dani z přidané hodnoty.
10. Co se týče financování projektu, v dané věci z výpovědi údajného dodavatele vyplynulo, že neměl žádné finanční prostředky, jimiž by mohl daný obchod financovat. Tuto skutečnost potvrdily i bankovní výpisy, z nichž vyplynulo, že jednotlivé úhrady ve prospěch společnosti Dino Plus CZ, s. r. o. byly prováděny dodavatelem B. obratem během jednoho dne poté, co obdržel finanční prostředky od žalobkyně. Absence kapitálu prohloubila pochybnosti správce daně o tom, že plnění bylo dodáno deklarovaným dodavatelem.
11. Podle žalovaného byl deklarovaný dodavatel jen osobou formálně vloženou do řetězce celé obchodní transakce z důvodu jeho úspěchu ve výběrovém řízení. V daném případě nešlo o zapojení subdodavatele, ale o dodání celého průmyslového zařízení žalobkyni jiným dodavatelem. Dodavatel B. převzal celý projekt od společnosti Dino Plus CZ až v areálu žalobkyně v červenci 2015.
12. Námitka porušení zásady proporcionality a ochrany práv nabytých v dobré víře byla uplatněna pouze v obecné rovině. Žalovaný se k ní proto nemohl konkrétně vyjádřit. Nepovažuje ji však za důvodnou.
13. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

14. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na argumentaci obsažené v žalobě. Doplnila, že kontrola Ministerstva průmyslu a obchodu potvrdila, že postupovala v dobré víře a že veškeré smluvní vztahy žalobkyně byly v pořádku.
15. S ohledem na výsledek výběrového řízení žalobkyně nemohla jednat s jiným dodavatelem než J. B. Plnění zakázky kontrolovala, ovšem nemohla nijak ovlivnit, zda dodání plnění zajistí výlučně vítěz výběrového řízení nebo jeho subdodavatelé. V daném případě dodavatel B. uzavřel smluvní vztah se společností Dino Plus CZ, která zajišťovala dodávku strojů ze zahraničí. Zkušenosti dodavatele v oblasti podnikání doložila žalobkyně smlouvou o dílo z 23. 3. 2010 dokládající jeho podnikatelskou aktivitu v řádech milionů Kč.

16. Porušení zásady ochrany práv nabytých v dobré víře je dáno tím, že správce daně popřel veškerá uskutečněná plnění od deklarovaného dodavatele a upřel z nich žalobkyni nárok na odpočet. Navíc podal podnět k trestnímu stíhání žalobkyně pro daňový podvod. Závěry žalovaného nepřímo zpochybňují provedené výběrové řízení, uzavřené smluvní vztahy a vytváří nepodložené soudy o obchodních zkušenostech obchodních partnerů žalobkyně, financování obchodních projektů, resp. napadá ustálenou obchodní praxi. Takový postup je podle žalobkyně nepřijatelný.

V. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
18. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
19. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
20. Žalobkyně namítala, že žalovaný na základě důkazů provedených v daňovém řízení nesprávně uzavřel, že dodavatel J. B. jí neposkytl sporná plnění.
21. Úvodem lze uvést, že hmotněprávní a formální podmínky nároku na odpočet vyplývají z § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH. V rámci hmotněprávních podmínek (§ 72 zákona o DPH) správce daně zjišťuje, zda plnění bylo opravdu uskutečněno a zda bylo použito pro účely uskutečňování zdanitelných plnění (viz rozsudek SDEU ze dne 6. 12. 2012, *Bonik EOOD*, C-285/11, bod 31). Formální podmínky vyplývají z § 73 odst. 1 zákona o DPH, který stanoví, že nárok na odpočet prokazuje plátce daňovým dokladem, který vystavil plátce a který splňuje náležitosti stanovené zákonem o DPH.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011 - 103 (všechna citovaná rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), vyložil, že „*jakkoliv z § 73 odst. 1 ZDPH vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Pokud daňový subjekt před správcem daně uplatňuje nárok na odpočet daně, je k jeho výzvě povinen uplatněný nárok jednoznačně prokázat.*“ Obdobně Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 57 Af 7/2012 - 68, konstatoval, že „*vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty, ztrácí daňový doklad důkazní hodnotu předvídanou § 73 odst. 1 ZDPH a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem.*“ Důkazní břemeno k prokázání přijetí zdanitelných plnění, tak jak bylo deklarováno na daňovém dokladu, tj. v tvrzené výši a od deklarovaného dodavatele, tedy nese daňový subjekt (§ 92 odst. 3 daňového řádu).
23. Uvedené vyplývá rovněž z judikatury SDEU, např. z rozsudku ze dne 15. 9. 2016, *Barlis 06*, C-516/14, bod 46, podle něhož „*je na osobě povinné k dani, která žádá o odpočet DPH, aby prokázala, že splňuje podmínky stanovené pro jeho uplatnění (v tomto smyslu viz rozsudek*

ze dne 18. července 2013, *Evita-K*, C-78/12, EU:C:2013:486, bod 37). Daňové orgány tak mohou od samotné osoby povinné k dani vyžadovat doklady, které považují za nezbytné pro posouzení otázky, zda je třeba přiznat požadovaný daňový odpočet, či nikoliv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2007, *Twoh International*, C-184/05, EU:C:2007:550, bod 35).“ Obdobný závěr SDEU vyslovil rovněž v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, *Vădan*, C-664/16, bod 44, aj.

24. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
25. Žalobkyni byla rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 76-3/2.RV03-1048/13/61200, udělena dotace ve výši 19 500 000 Kč na projekt „Pila Višňové“, který byl zahájen 1. 10. 2012 a ukončen 30. 6. 2015. V souladu s dotačními podmínkami vypsal žalobkyně výběrové řízení na dodávku strojního zařízení, které vyhrál J. B. Ten podniká na základě živnostenského oprávnění (předmět podnikání oprava a údržba motorových vozidel, výroba, obchod a služby jinde neuvedené, výroba nožířských výrobků, nástrojů a železářských výrobků). Další dva účastníci Dino Plus CZ a EXCELLENT CD, spol. s r. o. byli z výběrového řízení vyřazeni z důvodu chybějících nebo neúplných dokladů. Žalobkyně následně uzavřela s J. B. kupní smlouvu, podle níž měl J. B. za kupní cenu 61 710 000 Kč dodat žalobkyni soubor movitých věcí (stroj na manipulaci kulatiny, dopravníky, pásovou pilu, kombinovanou rozmítací a omítací pilu, kotelnu, sušárnu řeziva, brusírnou nástrojů, odsávání dílen-filtr a vibrační regeneraci, sekačku dřevního odpadu a máčecí vanu) včetně instalace a převzít záruku za jakost v délce 36 měsíců počítaných od předání předmětu kupní smlouvy.
26. Při místním šetření dne 12. 6. 2014 dodavatel B. potvrdil, že v dané smlouvě vystupoval v roli zprostředkovatele. Jednatelka společnosti Dino Plus CZ mu po skončení výběrového řízení nabídla, že pro něj zrealizuje celou dodávku předmětu kupní smlouvy. Totéž potvrdily rovněž informace od společnosti Dino Plus CZ získané na základě dožádání. Společnost uzavřela dne 8. 4. 2014 smlouvu s J. B., v níž se zavázala dodat mu předmětné stroje za cenu 61 226 000 Kč. Jednatelka společnosti paní Š. uvedla, že s J. B. spolupracují několik let a oslovila jej, neboť jejich společnost omylem nedodala potřebné náležitosti do nabídky ve výběrovém řízení. Dino Plus CZ následně předmětné stroje objednala od slovenské společnosti EXCELLENT CD a montáž strojů zajistila od dalších společností.
27. J. B. ve svědecké výpovědi z 13. 10. 2015 sdělil, že dodal předmětná plnění. Uvedl rovněž, že s dodáním strojního vybavení daného typu neměl zkušenosti, veškeré otázky řešila jednatelka Dino Plus CZ, která ho oslovila s nabídkou spolupráce poté, co vyhrál výběrové řízení. Finanční prostředky byly získávány v průběhu zakázky na základě zálohových plateb. To následně potvrdily doklady vystavené J. B. za uskutečněná zdanitelná plnění i bankovní výpisy dodané místně příslušným správcem daně dodavatele B.
28. Vzhledem k tomu, že správci daně v průběhu daňové kontroly vznikly pochybnosti, zda plnění bylo žalobkyni skutečně dodáno deklarovaným dodavatelem, vyzval žalobkyni výzvou ze dne 24. 1. 2017, č. j. 212836/17/3005-60565-711225, k prokázání, že zpochybňované stroje byly dodány skutečně deklarovaným dodavatelem. Pochybnosti správce daně plynuly jednak z toho, že podle svědecké výpovědi „pan J. B. není schopen správcem daně odpovědět na otázky týkající se přihlášení do výběrového řízení a o průběhu obchodu neměl žádné informace (...) konkrétní podmínky ani termín dodání zboží s výrobcem“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

neřešil a veškeré záležitosti spojené s dodávkou zboží řešila paní Š. ze společnosti Dino plus CZ, s. r. o., která jej oslovila ihned po vyhlášení výsledku výběrového řízení.“ Další pochybnosti správce daně shledal ve způsobu financování předmětné dodávky. Ze svědecké výpovědi a z výpisu z účtů deklarovaného dodavatele totiž zjistil, že „J. B. nedisponoval dostatečným množstvím finančních prostředků a jednotlivé úhrady ve prospěch společnosti Dino plus CZ, s. r. o. prováděl obratem během jednoho dne poté, co obdržel peněžní prostředky od kontrolovaného daňového subjektu.“ Třetí okruh pochybností správce daně pramenil z okolností přepravy předmětných strojů. V rámci svědecké výpovědi totiž deklarovaný dodavatel vypověděl, že „u jednotlivých předání nebyl a převzal stroje od paní Š., jednatelky Dino plus CZ, s. r. o., až jako celek. Dále uvedl, že ten samý den proběhlo i předání strojů kontrolovanému daňovému subjektu, přičemž nebyl schopen uvést, který den to bylo, a v případě předávacího protokolu sdělil správci daně odpověď s takovým množstvím nepřesností, že dle správce daně nebyl předání vůbec přítomen. Naproti tomu v rámci ústního jednání dne 14. 4. 2016 (...) statutární ředitel kontrolovaného daňového subjektu pan L. Z. (...) uvedl, že jej o dodání stroje informoval buď sám pan J. B. nebo paní Š., případně přišel e-mail od dopravce a on musel zajistit složení nákladu (...) kdy převzal stroje od pana J. B., si nepamatuje.“

29. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole i žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 26) dospěli shodně k závěru, že celou obchodní transakci uskutečnila společnost Dino plus CZ a že dodavatel B. na dokladech vystupoval jen formálně. Nárok žalobkyně na odpočet DPH proto neuznali. Pochybnosti o realizaci obchodní transakce J. B. vyplývaly podle správce daně z toho, že přestože tvrdil deklarovaný dodavatel, že nabídku do výběrového řízení připravoval sám, nebyl schopen odpovědět na konkrétní otázky správce daně ohledně výběrového řízení, navíc neměl s dodávkou daného typu žádné zkušenosti a podle správce daně sám nebyl schopen nabídku připravit (viz strana 17 zprávy o daňové kontrole ze dne 8. 8. 2017, č. j. 3680618/17/3005-60565-711225). Další nesrovnalosti spatřoval správce daně v tom, že mezi dodavatelem B. a společností Dino plus CZ nebyla shoda na tom, jak mezi nimi došlo k navázání spolupráce. J. B. v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že ho oslovila jednatelka Dino plus CZ po vyhlášení výsledků výběrového řízení, zatímco paní Š. uvedla v odpovědi na žádost o informaci z 23. 10. 2014, že oni byli osloveni panem B. Pochybnosti měl správce daně rovněž ohledně okolností týkajících se podání nabídky do výběrového řízení nebo ohledně převzetí strojů od dodavatele a jejich předání žalobkyni (viz strana 18 zprávy o daňové kontrole).
30. Na základě výše popsaných skutečností soud hodnotil, zda obстоjí závěry správních orgánů o tom, že předmětná plnění nedodal žalobkyni J. B.
31. V první řadě soud uvádí, že samotné dodání strojů (existenci plnění) správní orgány nepochybnily. Spornou byla pouze skutečnost, zda bylo plnění dodáno deklarovaným dodavatelem či nikoliv.
32. Nelze však souhlasit se závěry správních orgánů, že by v daňovém řízení nebylo prokázáno dodání zboží deklarovaným dodavatelem. Podle soudu pochybnosti, které žalovaný resp. finanční úřad v dané věci měl, nebyly způsobilé zpochybnit přijetí plnění od deklarovaného dodavatele. Správní orgány označily zapojení deklarovaného dodavatele do celé transakce jako ryze formální a uzavřely, že plnění dodala společnost Dino plus CZ. Přestože soud souhlasí se závěrem, že z provedeného dokazování jasně plyne, že společnost Dino plus CZ byla schopna sama realizovat celý předmět plnění, v projednávané věci k tomu nemohlo dojít, neboť Dino plus CZ byla vyřazena

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

z výběrového řízení (k jehož průběhu ani případné účelovosti není soud oprávněn se jakkoliv vyjadřovat). Předmětné plnění tak žalobkyni mohl dodat pouze vítěz výběrového řízení, jímž byl J. B. Ten při zajišťování dodávky plnění využil jako (stoprocentního) dodavatele společnost Dino plus CZ a vystupoval pouze v roli zprostředkovatele. Jakkoli se tyto okolnosti mohou jevit jako nestandardní, nemohou samy o sobě vést v projednávané věci k závěru o neprokázání dodání zboží deklarovaným dodavatelem ani k odepření nároku na odpočet DPH.

33. Z důkazů provedených v daňovém řízení je podle soudu zřejmé, že dodání strojů dle kupní smlouvy zajišťoval skutečně deklarovaný dodavatel B. Vyhrál výběrové řízení na dodávku strojního zařízení a jako zprostředkovatel zajistil dodání celého souboru movitých věcí od společnosti Dino Plus CZ. Žalobkyně, dodavatel B. i jednatelka společnosti Dino Plus CZ tuto formu spolupráce potvrdili. Rovněž platby za zboží plynuly od žalobkyně k deklarovanému dodavateli a teprve od něj společnosti Dino Plus CZ. Tomuto skutkovému stavu odpovídají rovněž předávací protokoly, podle nichž Dino Plus CZ skutečně nejprve v areálu žalobkyně předala strojní zařízení J. B. a ten jej následně týž den předal žalobkyni. Přestože se daný způsob ekonomického chování může zdát žalovanému neracionální, při posuzování oprávněnosti nároku na odpočet je nutno vycházet z podmínek stanovených v zákoně o DPH, nikoliv z nepodložených domněnek o účelovosti včlenění dodavatele B. do dané transakce. Podle soudu z dokazování nelze učinit závěr, že plnění nebylo dodáno deklarovaným dodavatelem.
34. Ani úvahy správních orgánů o tom, že J. B. neměl potřebnou praxi v oboru, resp. neměl finanční prostředky na zajištění předmětné transakce, podle soudu nepostačují pro závěr, že J. B. žalobkyni předmětná plnění nedodal. Pokud žalobkyně uvádí, že deklarovaný dodavatel mohl nedostatečnost finančních prostředků zhojit sjednáním úvěru, je nutno konstatovat, že tato možnost v projednávané věci nebyla zvolena. Platební podmínky vyžadující zálohové platby žalobkyně před dodáním zboží však deklarovanému dodavateli umožnily realizovat dodávku strojů i bez vlastního kapitálového zapojení (viz listiny založené u č. l. D22 správního spisu). Nedostatek finančních prostředků na straně J. B. tak sám o sobě nemohl být důvodem pro závěr, že stroje nebyly dodány deklarovaným dodavatelem.
35. Správcem daně specifikované nesrovnalosti ohledně způsobu předání zboží podle soudu nemohou vést k závěru, že předmětné stroje nedodal žalobkyni deklarovaný dodavatel. Určující je, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že přepravu strojů uskutečnila Dino Plus CZ přímo do areálu žalobkyně, kde jej tato společnost předala J. B. a ten je následně předal zástupci žalobkyně, L. Z. Přestože se zapojení zprostředkovatele J. B. může jevit jako formální, podstatné je, že všechny zúčastněné subjekty tento způsob spolupráce potvrdily a rovněž doložené doklady svědčí o tom, že tímto způsobem k dodání zboží v projednávané věci došlo.
36. Konečně ani správcem daně zdůrazňované nesrovnalosti o okolnostech navázání spolupráce spočívající v rozporech, zda deklarovaný dodavatel byl osloven jednatelkou Dino Plus CZ nebo naopak, nepovažuje soud s ohledem na časový odstup výpovědi svědků od okamžiku výběrového řízení za nijak zásadní; ani tato skutečnost tak neprokazuje, že by dodavatel J. B. předmětná plnění žalobkyni nedodal.
37. Soud proto uzavírá, že dodavatel J. B. vyhrál výběrové řízení a žalobkyně s ním jednala jako s dodavatelem požadovaných strojů. Rovněž platby za stroje plynuly od žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

deklarovanému dodavateli a teprve od něj společnosti Dino Plus CZ. Předložené doklady (faktury, výpisy z účtu, smlouvy), ale rovněž svědecké výpovědi potvrdily, že deklarovaný dodavatel byl skutečně osobou, která zboží oficiálně dodala žalobkyni. O dodání zboží deklarovaným dodavatelem svědčí rovněž předávací protokoly, podle nichž byly stroje nejprve předány společností Dino plus CZ J. B., který je následně předal zástupci žalobkyně. Pokud správní orgány přesto dospěly k závěru, že předmětná plnění nebyla realizována deklarovaným dodavatelem, nemají jejich závěry oporu v provedeném dokazování.

38. Námitka je proto důvodná.
39. Soud souhlasí se žalovaným, že výsledky dotační kontroly Ministerstva průmyslu a obchodu nemohou být relevantní pro posouzení, zda byly naplněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH. To však neznamená, že by závěry předmětné kontroly určitým způsobem nemohly správce daně utvrdit v tom, že plnění bylo skutečně dodáno osobou, která zvítězila ve výběrovém řízení. Z kontrolního protokolu totiž žádné pochybnosti o osobě skutečného dodavatele neplynou. Platí však, že otázku, zda bylo plnění dodáno deklarovaným dodavatelem, si správce daně posuzuje sám a není v tom vázán závěry jiných kontrolních orgánů.
40. K namítanému porušení zásady přiměřenosti a ochrany práv nabytých v dobré víře soud uvádí, že námitka byla uplatněna pouze obecně, žalobkyni na ni proto postačí dát pouze stručnou odpověď. Vzhledem k tomu, že soud výše shledal, že závěr o neprokázání dodání strojů deklarovaným dodavatelem neodpovídá skutkovému stavu zjištěnému v daňovém řízení, je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a neodpovídá okolnostem projednávaného případu.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného pro vady předcházejícího daňového řízení zrušil, neboť závěry správních orgánů o tom, že předmětná plnění nedodal žalobkyni J. B., nemají oporu v provedeném dokazování (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Opětovně posoudí naplnění zákonných podmínek pro uznání nároku na odpočet DPH, přičemž (nevyjdou-li najevo nové skutečnosti) bude vycházet z toho, že v daňovém řízení bylo prokázáno dodání zboží deklarovaným dodavatelem.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podanou žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku), a z odměny a náhrady hotových výdajů jejího zástupce. Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu za 3 úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí věci, sepis žaloby, replika k vyjádření žalovaného), tj. 3 × 3 100 Kč, a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 3 × 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); celkem tedy 10 200 Kč. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o

částku 2 142 Kč odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení ve výši 16 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2021

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.